

ШТА НОВО ДОНОСИ ЗАКОН О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРЕКРШАЈИМА?

Иван Д. Милић, Мср¹

Правни факултет, Универзитет у Новом Саду

Сажетак: Увидевши да Закон о прекршајима има велике мањкавости, које на одређени начин „спутавају“ његову примену, законодавац је интервенисао у овој области, те је као резултат те интервенције донет Закон о изменама и допунама Закона о прекршајима.

С обзиром на то да се у теорији указивало на поједина лоша решења Закона о прекршајима, од законодавца се и очекивало да таква решења измени. Аутор има за циљ да укаже на одређење новине у прекршајном законодавству, које су уследиле након доношења Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима 2016. године.

Кључне речи: прекршај, општа наредба, регистар, евиденција, новчана казна.

УВОД

Закон о прекршајима – ЗП [Сл. гласник РС, бр. 65/2013] који је почео да се примењује од 1. марта 2014. године има „много“ мањкавости, што ствара велике проблеме у његовој примени. Покушаваши да отклони његове недостатке, законодавац је донео Закон о изменама и допунама Закона о прекршајима - ЗИДЗП [Сл. гласник РС, бр. 13/2016]. ЗИДЗП је донет без јавне расправе, имајући у виду, како се наводи, мањи обим измена Закона [вид. Предлог Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима, стр, 26, http://www.parlament.gov.rs/upload/archive/files/lat/pdf/predlozi_zakona/233-16%20lat.pdf].

Овим Законом се уводе одређене новине у прекршајно законодавство Републике Србије. ЗИДЗП има укупно 22 члана. Из Предлога Закона о

¹ Email: i.milic@pf.uns.ac.rs

изменама и допунама Закона о прекршајима може се видети и који је циљ његовог доношења, а то је да се у мањем обиму измени и допуни Закон и побољшају одређене одредбе и на тај начин унапреди сврсисходност, делотворност, ефикасност и економичност поступка. У том смислу, треба проширити примену прекршајног налога који је као нови институт у области прекршаја за кратко време оправдао очекивања, као и да се омогући шири простор за закључење споразума о признавању прекршаја. Циљ је и уједначена примена Закона, правна сигурност и једнак положај странака [вид. Предлог Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима: 23].

Ми ћемо за потребе овог рада указати на одређење, по нашем мишљењу, најбитније новине које се прописују овим Законом. На самом почетку указаћемо на новину у погледу начина прописивања новчане казне. Затим ћемо указати на новине које се тичу одлучивања Прекршајног апелационог суда, а након тога и на једну значајну измену која се односи на прекршајни налог. Надаље, предмет наше пажње биће и издавање опште наредбе за довођење. На крају, али никако мање битно, приказаћемо и ново решење које се тиче последица уписа у Регистар изречених новчаних казни и других новчаних износа.

НОВИНЕ У ВЕЗИ СА НОВЧАНОМ КАЗНОМ

Закон о изменама и допунама Закона о прекршајима доноси одређење новине у погледу новчане казне која се може прописати за учињени прекршај. По Закону о прекршајима било је прописано (чл. 39): законом или уредбом новчана казна може се прописати у распону: 1) од 5.000 до 150.000 динара за физичко лице или одговорно лице; 2) од 50.000 до 2.000.000 динара за правно лице; 3) од 10.000 до 500.000 динара за предузетника. Одлукама скупштине аутономне покрајине, скупштине општине, скупштине града или скупштине града Београда, могу се прописати новчане казне од минималног износа до половине највишег износа прописаног распона из става 1 овог члана. Изузетно од одредаба ст. 1 и 2 овог члана, новчана казна може се прописати у фиксном износу за физичко лице и одговорно лице од 1.000 до 10.000 динара, за предузетника од 5.000 до 50.000 динара, а за правно лице од 10.000 до 100.000 динара. Изузетно од одредаба ст. 1 до 3 овог члана, за прекршаје из области јавних прихода, јавног информисања, царинског, спољнотрговинског и девизног пословања, животне средине, промета роба и услуга и промета хартијама од вредности законом се могу прописати казне у сразмери са висином причињене штете или неизвршене обавезе, вредности робе или друге ствари која је предмет

прекршаја, али не више од двадесетоструког износа тих вредности, с тим да не прелази петоструки износ највећих новчаних казни које се могу изрећи по одредби става 1 овог члана.

Сада, Закон о изменама и допунама закона о прекршајима прописује: у Закону о прекршајима (*Службени гласник РС*, бр. 65/13), у члану 39 ст. 2 и 3 мењају се и гласе: Изузетно од одредаба става 1 овог члана, новчана казна може се прописати у *фиксном износу* за физичко лице и одговорно лице од 1.000 до 50.000 динара, за предузетника од 5.000 до 150.000 динара, а за правно лице од 10.000 до 300.000 динара. Одлукама скупштине аутономне покрајине, скупштине општине, скупштине града или скупштине града Београда, могу се прописати новчане казне *само у фиксном износу*, и то од минималног до половине највишег фиксног износа прописаног у ставу 2 овог члана. У ставу 4 речи: „ст. 1. до 3.“ замењују се речима: „става 1“.

Оваквим законским решењем омогућава се да се новчана казна у фиксном износу може прописивати у вишем износу, у односу на првобитно решење Закона о прекршајима. ЗИДЗП је донео и одређену велику новину у погледу начина прописивања новчане казне, тако да се сада актима који су ниже правне снаге од закона и уредбе, новчана казна може прописивати само у *фиксном износу*, а не и у *распону*. Иако се, можда, чини да овакав начин прописивања новчане казне од стране „*покрајинских и локалних власти*“ не значи ништа круцијално, то ипак није тачно. Овакав начин прописивања новчане казне имаће далекосежне последице по сам прекршајни поступак. Наиме, када је новчана казна прописана у распону, о прекршају може да одлучује само суд (изузетно Републичка комисија за заштиту права у поступцима јавних набавки). С друге стране, ако је новчана казна прописана у фиксном износу онда се, у том случају, издаје прекршајни налог од стране овлашћеног лица [Милић, 2015: 243-251]. Сада ће се за сваки прекршај који је прописан „*покрајинском и локалном одлуком*“ издавати прекршајни налог, чиме се на веома брз и ефикасан начин „*кажњава*“ учинилац прекршаја, док је посебно питање колико ће овакво решење бити добро по саме „*учиниоце*“ прекршаја.

Интересанто је видети и *образложење* ове законске новине. „Прописивањем казни у фиксном износу за прекршаје које прописује локална самоуправа, иде се у правцу уједначавања висине казне са иста или слична дела што доприноси једнакој, али и ефикаснијој казненој политици. Са друге стране, судови ће бити растерећени прекршајних поступака када прекршајне санкције буде прописала локална самоуправа и други органи из члан 39. став 3. Закона, имајући у виду да се за прекршаје које они прописују искључиво издаје прекршајни налог. Тиме ће се додатно растеретити судови јер се повећава број прекршајних налога и на дела која су раније упућивала на прекршајни поступак када су се

казне прописивале у распону. Грађанима се омогућава, када добровољно плате казну у року од осам дана од дана издавања прекршајног налога, смањење дугованог износа за пола, што је додатни мотив за извршење новчане обавезе из прекршајног налога за све прекршаје које прописује локална самоуправа“ [Предлог Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима: 25].

НОВИНЕ У ВЕЗИ СА ОДЛУЧИВАЊЕМ ПРЕКРШАЈНОГ АПЕЛАЦИОНОГ СУДА

ЗИДЗП доноси одређене новине и у погледу одлука другостепеног суда. Наиме, овим Законом се прописује нови члан 154а, којим се прецизира: Веће другостепеног суда ће *само пресудити ако је у истом предмету првостепена одлука већ једанпут укидана*. Веће другостепеног суда одлучује да ли ће одржати претрес. Ако веће одлучи да одржи претрес, судија известилац је председник већа. Сматрамо да је ова новина уведена из разлога да се прекршајни поступак убрза. Међутим, окривљени може, у року од осам дана од дана достављања пресуде, изјавити жалбу против пресуде *другостепеног суда* из става 1 овог члана, ако су по жалби подносиоца захтева ослобађајућа пресуда или решење о обустави поступка преиначени у осуђујућу пресуду. О жалби окривљеног против одлуке већа другостепеног суда одлучује друго веће тог суда. Дакле, даје се окривљеном право на жалбу, али само у наведеном случају.

Сматрамо да је законодавац требало да ово питање прецизније уреди, те да пропише коме се жалба предаје. Мада, жалба се предаје оном суду који је и донео одлуку, али је ипак, јасније када се законом то и прецизира. Осим тога, било би „пожељно“ и остале чланове ЗП прилагодити овом члану, јер су сада некомпатибилни. На пример, по чл. 258 ЗП, који носи наслов „*изјављивање жалбе*“, против пресуде и решења прекршајног суда може се изјавити жалба другостепеном прекршајном суду. Жалба се предаје суду који је донео првостепену одлуку. Видимо да се по овом члану жалба изјављује против пресуде и решења прекршајног суда, док се сада по чл. 154а жалба може изјавити и против пресуде *Прекршајног апелационог суда*.

НОВИНЕ У ВЕЗИ СА ПРЕКРШАЈНИМ НАЛОГОМ

Прекршајни налог, који је уведен Законом о прекршајима, од почетка своје примене има „велики значај“ у прекршајном праву Србије. Закон о прекршајима, уместо дасадашњег поступка наплате новчане казне на

лицу места, уводи тзв. прекршајни налог, са идејом да се наплата новчане казне, нарочито у погледу саобраћајних прекршаја, учини ефикаснијом [Вуковић, 2015: 163]. ЗИДЗП уводи одређење новине у погледу прекршајног налога (чл. 7 и 8). У члану 170 после става 2, додају се ст. 3 и 4, који гласе: „Прекршајни налог се може издати и у *електронској форми*. Ако овим законом није другачије одређено, на израду, форму, копирање, оверу, доставу и чување прекршајног налога издатог у електронској форми примењује се закон који уређује електронски документ”. У члану 172, после става 2 додају се нови ст. 3 и 4, који гласе: „Лицу из става 2. овог члана може се уручити и одштампана копија прекршајног налога издатог у електронској форми. На захтев суда, лица коме се налог издаје или његовог заступника, издавалац налога је дужан да изда оверену копију прекршајног налога.” У досадашњем ставу 3 који постаје став 5 реч: „овог” брише се, а после речи: „закон” додају се речи: „који уређује општи управни поступак”. Досадашњи ст. 4 до 7 постају ст. 6 до 9.

Иако се чини да ће се оваквим законским решењем прекршајни поступак убрзати, није баш најјасније како ће се овакво законско решење спроводити у пракси. Међутим, прво морамо да откријемо који је то закон којим се уређује електронски документ, а затим и да видимо како се њиме уређују питања од значаја за наш предмет интересовања. У Србији је тренутно важећи Закон о електронском документу – ЗЕД [*Сл. гласник РС*, бр. 51/2009], којим се, између осталог, прописује:

1. Израда електронског документа (чл. 5): Електронски документ израђује се применом било које доступне и употребљиве информационо-комуникационе технологије, ако законом није другачије одређено. Електронски документ који представља архивску грађу израђује се у стандардизованим форматима који задовољавају потребе трајног архивирања, у складу са законом којим се уређује архивска грађа. Електронски документ који је изворно настао у електронском облику сматра се оригиналом. Електронски документ који је настао дигитализацијом изворног документа чија форма није електронска, сматра се копијом изворног документа. Електронски документ из става 4. овог члана има исту правну снагу као и изворни документ, ако је: 1) дигитализацију обавио орган власти у вршењу својих надлежности и овлашћења, односно правно лице или предузетник у обављању својих делатности; 2) истоветност са изворним документом квалификованим електронским потписом потврдило овлашћено лице органа власти, односно овлашћено лице правног лица или предузетника.

2. Форма приказа електронског документа (чл. 6): Електронски документ садржи унутрашњу и спољну форму приказа. Унутрашња форма приказа састоји се од техничко-програмске форме записивања садржине електронског документа. Спољна форма приказа састоји се од визуелног или другог разумљивог приказа садржине електронског

документа на екрану рачунарског или другог електронског уређаја.

3. Копија електронског документа (чл. 7): Електронски документ не може имати копију у електронском облику. Копија електронског документа на папиру израђује се овером штампаног примерка спољне форме приказа електронског документа. Копија електронског документа на папиру мора да садржи ознаку да се ради о копији електронског документа. Оверу из става 2. овог члана обавља овлашћено лице органа власти за електронски документ у оквиру надлежности и овлашћења одређеног органа власти, односно овлашћено лице правног лица или предузетник за електронски документ из делатности правног лица, односно предузетника. Овлашћено лице из става 4. овог члана својеручним потписом и печатом потврђује истоветност копије електронског документа на папиру са спољном формом приказа електронског документа. Копија оригиналног електронског документа има доказну снагу оригинала, односно овереног преписа тог документа.

4. Достављање електронских докумената између органа *власти и странака* (чл. 10): Поднесак израђен као електронски документ физичка и правна лица (странке) достављају органима власти путем електронске поште на адресу електронске поште која је од стране органа власти одређена за пријем електронских поднесака или другим електронским путем, у складу са законом. Орган власти који је примио поднесак из става 1. овог члана, електронским путем, без одлагања, потврђује странци пријем поднеска. Поднесци, решења, исправе или било који други акти које сачине органи власти достављају се странкама, *на њихов захтев*, електронским путем. Електронски документ из става 3. овог члана орган власти доставља странци на адресу електронске поште која је од стране странке одређена за пријем електронских докумената или посредством јавног поштанског оператора.

5. Чување електронских докумената (чл. 12): Правна и физичка лица и органи власти дужни су да чувају и архивирају електронска документа у информационом систему или на медијима који омогућавају трајност електронског записа за утврђено време чувања, у складу са законом којим се уређује архивска грађа, законом којим се уређује електронски потпис и прописима о канцеларијском пословању. Правна и физичка лица могу послове текућег чувања електронских докумената поверити другом правном лицу које је дужно да ове послове врши у складу са овим законом, својим актима и закљученим правним послом. Лице коме су поверени послови чувања електронских докумената није одговорно за изворни садржај ових докумената.

Видимо да се Законом о електронском документу детаљано уређују сва питања на која се позива ЗИДЗП. Међутим, имајући све наведено у виду нама је „споран“ чл. 10 ЗЕД-а којим се прописује „поднесци, решења, исправе или било који други акти које сачине органи власти

достављају се странкама, на њихов захтев, електронским путем“. Из овог члана може се закључити да се прекршајни налог може издати у електронској форми само онда када је то тражио учинилац прекршаја. Нама је, заправо, нејасно како ће се у пракси спроводити ово законско решење. Да би се прекршајни налог издао у електронској форми нужно је да постоји обавеза да лице које је „учинио прекршај“ тај налог и прими, у супротном издавање налога на овакав начин нема сврхе, те се поставља питање када је он дужан.

НОВИНЕ У ВЕЗИ СА ИЗДАВАЊЕМ ОПШТЕ НАРЕДБЕ ЗА ДОВОЂЕЊЕ

Рокови застарелости покретања и вођења прекршајног поступка су доста кратки [Милић, 2014: 263–264], тако да приличан број прекршаја никада не добије судски епилог, услед застарелости. Чест узрок застарелости је немогућност да се саслуша окривљено лице, јер избегава пријем позива. Међутим, сам Закон о прекршајима омогућава да се одлука од стране суда донесе иако окривљено лице нија саслушано, што је више него спорно. Ако уредно позвани окривљени не дође и не оправда изостанак или у одређеном року не да писану одбрану, а његово саслушање није нужно за утврђивање чињеница које су од важности за доношење законите одлуке, одлука се може донети и без саслушања окривљеног (...), (чл. 93 ст.3). Осим тога, ЗП прописује да се *претрес* одређује *када суд оцени* да је то потребно ради правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања, што је недопустиво [Milić, 2015: 447–457].

Са друге стране, у *образложењу* Предлога ЗИДЗП наводи се да: Уређује се издавање опште наредбе за довођење, како би се омогућило да се према окривљеном који се налази у бекству или очигледно избегава довођење може издати од стране прекршајног суда општа наредба за довођење, која се доставља органима полиције ради расписивања потраге. То треба да доведе до ефикасног проналажења и довођења вишеструких повратника учинилаца прекршаја, с обзиром на то да избегавањем пријема позива наступа застарелост вођења прекршајног поступка [вид. Предлог Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима: 24].

С тим у вези, ЗИДЗП (чл. 9) уводи и један нови институт „*издавање опште наредбе за довођење*“. Овим чланом се прописује – после члана 189, додаје се и члан 189а, који гласи: издавање опште наредбе за довођење суд може наредити ако се окривљени против кога је покренут прекршајни поступак налази у бекству или постоје друге околности које указују да очигледно избегава довођење по издатој наредби суда за довођење која није извршена због постојања ових околности. Општу

наредбу за довођење суд доставља органима полиције ради расписивања потраге. Потрагу расписује орган полиције надлежан по месту суда пред којим се води прекршајни поступак. Ако се пронађено лице по издатој општој наредби за довођење не може одмах привести у суд, овлашћени полицијски службеник може сходно одредбама члана 190. став 3. овог закона, окривљеног задржати најдуже 24 часа од часа када је пронађен. Суд који је наредио издавање опште наредбе за довођење дужан је да је одмах повуче кад се пронађе тражено лице или кад наступи застарелост вођења прекршајног поступка или извршења прекршајних санкција или други разлози због којих потрага није више потребна.

Иако се може закључити да се општа наредба издаје само против окривљеног лица, ипак се чини да се општа наредба може издати и против прекршајно кажњеног лица. Наиме, видимо да се у петом ставу овог члана прецизира „суд који је наредио издавање опште наредбе за довођење дужан је да је одмах повуче кад се пронађе тражено лице или кад наступи застарелост вођења прекршајног поступка или извршења прекршајних санкција (...)“. ЗП прецизира да је суд дужан да повуче наредбу ако наступи застарелост извршења прекршајне санкције. Да би застарело извршење прекршајне санкције према неком лицу, мора се претходно том лицу изрећи прекршајна санкција, а када се изрекне прекршајна санкција и када наступи правноснажност одлуке којом је санкција изречена, то лице постаје прекршајно кажњено лице. Дакле, нама се чини да је интенција законодавца, ипак, да се наредба издаје и према прекршајно кажњеним лицима, како би се санкција извршила. Важно је напоменути и да Закон о полицији [*Сл. гласник РС*, бр. 6/2016], у чл. 59 прописује када се расписује полицијска потрага, а један о случајева јесте и за лицем за којим је прекршајни суд издао општу наредбу за довођење.

Из решења Закона може се извући још један закључак, а то је да се општа наредба може издати према окривљеном лицу без обзира на тежину учињеног прекршаја. Дакле, и за најблажи прекршај може се издати општа наредба. Корисно је овакво решење законодавца упоредити са решењем Законика о кривичном поступку [*Сл. гласник РС*, бр. 72/2011, 101/2011, 121/2012, 32/2013, 45/2013 и 55/2014], који у члану 598 прописује: издавање потернице може се наредити ако се окривљени против кога је покренут кривични поступак због кривичног дела за које се гони *по службеној дужности* налази у бекству, а постоји наредба за његово довођење или решење о одређивању притвора. Издавање потернице наређује суд пред којим се води кривични поступак. Издавање потернице наредиће се и у случају бекства окривљеног из завода у којем издржава кривичну санкцију која се састоји у лишењу слободе, а наредбу доноси управник завода. Наредба суда или управника завода за издавање потернице доставља се органима полиције ради извршења.

НОВИНЕ У ВЕЗИ СА ПОСЛЕДИЦАМА УПИСА У РЕГИСТАР НОВЧАНИХ КАЗНИ

Закон о прекршајима садржао је доста непрецизно решење у погледу последица које трпи лице које је уписано у Регистар новчаних казни [Милић, 2016: 269-281]. Тако се њиме прописивало (чл. 336): у сврху наплате изречене новчане казне, трошкова поступка, и других досуђених новчаних износа који су евидентирани у регистру новчаних казни, кажњеном лицу док у потпуности не измири дуговани износ неће се дозволити: 1) издавање дозвола или уверења за чије су издавање надлежни органи управе, осим оних која се односе на лични статус; 2) повраћај одузетих личних и других докумената која су одузета по основу члана 199. овог закона; 3) регистрација, односно промена регистрације правног лица или регистрација предузетничке делатности које подразумевају промену ПИБ.

Сада се ЗИДЗП чл. 336 мења, те он гласи: „у сврху наплате изречене новчане казне, трошкова поступка и других досуђених новчаних износа који су евидентирани у регистру новчаних казни, кажњеном лицу док у потпуности не измири дуговани износ неће се дозволити: 1) издавање возачке дозволе и пробне возачке дозволе; 2) издавање потврде о регистрацији, саобраћајне дозволе, регистарских таблица и регистрационе налепнице, потврде о привременој регистрацији возила и привремених регистрацијских таблица; 3) одјава возила. Посебним законом може се предвидети и привремено ускраћивање издавања или продужења важности других дозвола и докумената. Не може се ускратити издавање или продужење важности дозвола и докумената којим би се угрозило остваривање Уставом гарантованих људских и мањинских права, здравље и безбедност људи, животна средина или имовина већег обима.”

Актуелно законско решење је прихватљивије од првобитног, јер се ипак прецизније, у једном делу, уређује које последице трпи лице које је уписано у регистар. Осим тога, на први поглед, чини се да се сужава „број“ забрана. Али је овакво решење у супротности са Уставом. Спорно је што се прописује да се „посебним законом може предвидети и привремено ускраћивање издавања или продужења важности других дозвола и докумената“, јер се сада поставља питање које су то друге дозволе и који документи. Било би прихватљивије да се Законом о прекршајима такстативно навело на које се све дозволе и документа односи забрана издавања или продужења. Оваквим начином уређења оставља се простор да се другим законима, којима се уређују поједине области друштвеног живота, уведе нове забране издавања дозвола и докумената, које можда и неће бити оправдане.

ЗАКЉУЧАК

Доношење Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима јесте сасвим очекивано и оправдано. Међутим, законодавац је требало да искористи ову прилику и за измену и допуну осталих одредаба Закона. Као што смо у раду и видели, законске измене односе се, пре свега, на ефикасност прекршајног поступка, као што је у образложењу Предлога Закона, између осталог, и наведено. Прекршаји су најбројнија казнена дела, али то не значи да одлуку о томе да ли је учинилац прекршаја одговоран или није треба доносити на што је могуће ефикаснији и јефтинији начин. Чини се да се изгубило из вида да је циљ прекршајног поступка да се утврди истина, а то значи да се утврди да ли је окривљени учинио прекршај или није. Законодавац се односи маћехински према овој врсти казних дела, што никакао није оправдано. Прекршајне санкције итекако погађају учиниоце прекршаја, док је питање последица прекршајних санкција веома проблематично уређено другим прописима. Такође, сматрамо да се приликом доношења закона којим се мења и допуњују постојећи закони, мора водити рачуна о томе да та два закона не буде у супротности, као што смо то приказали у нашем раду.

ЛИТЕРАТУРА

1. Вуковић, И. (2015). *Прекршајно право*, Београд.
2. Милић И. (2015). Прекршајни налог, *Безбједност–Полиција–Грађани*, бр. 1/2-2015.
3. Милић И. (2014). Нови Закон о прекршајима и стари проблеми са заштитном мером обавезног лечења зависника од алкохола и психоактивних супстанци, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 1/2014.
4. Milić I. (2015). Dužnost okrivljenog da govori na svoju štetu, *Гласник Адвокатске коморе Војводине*, бр. 9/2015.
5. Милић И. (2016). Регистар неплаћених новчаних казни и других новчаних износа, *Безбједност–Полиција–Грађани*, бр. 1/2-1016.
6. Закон о изменама и допунама Закона о прекршајима, *Сл. гласник РС*, бр. 13/2016.
7. Закону о прекршајима, *Сл. гласник РС*, бр. 65/13.
8. Закон о електронском документу, *Сл. гласник РС*, бр. 51/2009.
9. Закон о полицији, *Сл. гласник РС*, бр. 6/2016.
10. Законик о кривичном поступку, *Сл. гласник РС*, бр. 72/2011, 101/2011, 121/2012, 32/2013, 45/2013 и 55/2014.
11. Предлог Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима -

http://www.parlament.gov.rs/upload/archive/files/lat/pdf/predlozi_zakona/233-16%20lat.pdf

WHAT IS NEW IN THE LAW ON AMENDING THE MISDEMEANOR LAW?

Ivan D. Milić, Assistant²

Faculty of Law Novi Sad, University of Novi Sad

Summary: Having realized that the Misdemeanor Law has serious flaws, which in a certain way “impede” its application, the legislator has intervened in this matter and, as a result of that intervention, passed the Law Amending the Misdemeanor Law.

Although theoretic discourse has highlighted certain lacking provisions of the Misdemeanor Law, it was expected of the legislator to amend these. The author’s goal is to point out certain novelties in misdemeanor legislation, which were the result of the passing of the Law Amending the Misdemeanor Law in 2016.

Key words: misdemeanor, general provision, register, record, fines.

---

² Email: I.Milic@pf.uns.ac.rs